

SLYŠÍŠ HUKOT DEŠTĚ?

Radomír Jonczy 8.1.2011

(1 Kr 18, 41-46)

I. Eliáš slyší hukot deště

Sestry a bratři, pro dnešní slavnostní novoroční bohoslužbu jsem zvolil jeden z příběhů slavného proroka Eliáše. Izraelskému králi Achabovi tady ten starozákonní velikán říká: „**Vystup vzhůru, jez a pij. Je slyšet hukot deště!**“

Všimli jste si? Eliáš slyší hukot deště. Pravděpodobně se už z toho vedra dočista zbláznil. Už více než *tři a půl roku nepršelo*. (Jak 5,17). Ani kapička deště nespada na vyprahlou Izraelskou zem. Na nebi ani mráčku a Eliáš slyší hukot deště. Už mu z toho vedra a sucha pravděpodobně začalo hučet v hlavě. Asi halucinace. Jiní přítomní přece neslyší vůbec nic. Nic neslyší mládenec, který mu posluhuje, a to má mladé uši. Nic neslyší ani král a to má na to, aby slyšel, čepici, že ano.

Eliáš však nepropadá panice. Nenechá se odradit: „*Ty králi vystup vzhůru, jez a pij*. K ničemu jinému se už, Achabe, stejně nehodíš. Duchovně jsi dočista ohluchl. Ty jez a pij a já se jdu modlit. Hospodin mi totiž slíbil, že na mé slovo to hrozné sucho, které už tři a půl roku sužuje naši zemi, ukončí a já se za to jdu modlit. Zatím se sice ještě nic neděje, na žádnou bouřku to zatím nevypadá, ale já už slyším hukot blížícího se deště.“

II. Konzumní společnost neslyší nic

Žijeme ve složité době. Před našima očima vrcholí krize naší planety. Země je doslova vyprahlá. Mnozí odborníci dnes upozorňují na to, že se zde rapidně snižují nejen zásoby vody, ale i kyslíku, nerostných surovin, potravin...

V souvislosti s tím jakoby na aktuálnosti znovu nabývalo rčení: Jezme, pijme, zítra zemřeme. Jaképak reformy pro zítřek? Po nás potopa, hlavně, že my to tady v klidu doklepeme. Mnohým už, stejně jako kdysi Achabovi, nezbyvá nic jiného, než vlastní požitky. Duchovně ohluchli. Neslyší hukot blížící se spásy.

Jinak si ale připadají docela normální. Je jich přece většina a většina rozhoduje o tom, co je a není normální. „To jen ti blázni, ti fanatikové, pořád něco slyší. Vždyť se z té své víry už dočista zbláznili. Ale nechme je, ať se někde v klidu a ústraní modlí. Hlavně, když už nám tady do toho nebudou moc kecat.“

III. Adventismus přestává slyšet

Lidé kolem nás hukot deště neslyší. A co my? Říkáme si adventisté. Můžeme se však ještě pochlubit vizí adventu, vlastní naším průkopníkům? Slyšíme vůbec ještě ten hukot blížící se spásy,

nebo jsme se už taky přizpůsobili „normální“, konzumní většině. Modlíme se ještě „Přijď království tvé“ s vědomím, že naše modlitba může pohnout dějinami? Je nám pořád ještě vlastní důvěra v Ježíšovo zaslíbení „*Přijdu brzo.*“ (Zj 22,20), nebo nám už taky zbylo jen jídlo a pití a ostatní požitky?

Jan v poslední knize Bible popisuje vrcholný obraz svého vidění o událostech posledních dnů: „*Viděl jsem bílý oblak a na oblaku sedí někdo, jako Syn člověka, na hlavě má korunu ze zlata...*“ (Zj 14,14) Jak dlouho se už za naplnění této vize jako adventisté už modlíme? Někteří pět, jiní šest a jsou i takoví, kteří se za bílý oblak na obzoru modlí už dokonce padesát, šedesát a více let. Církev adventistů jako taková se už za realizaci Janovy vize bílého oblaku modlí více než 160 let a pořád nic. V roce 1844 se za to, aby se na obloze zjevil bílý oblak, modlili průkopníci adventismu. A výsledek? Přišel 22.říjen a nic.

Hiram Edson, jeden z těch, kteří tenkrát prožili velké zklamání, v USA vzpomíná na onen den následovně: „Očekávali jsme našeho přicházejícího Pána, dokud neodbila půlnoc. Uplynul celý den a naše obavy se staly hroznou jistotou. Naše nejnaternější naděje a očekávání vzaly za své. Přepadla nás taková lítost, jakou jsme nikdy předtím neprožili... Plakali jsme, dokud se nerozednilo.“

Možná řeknete: „Jejich problém. Neměli se hrabat v těch proroctvích a počítat.“ Ale když oni se doopravdy těšili, těšili natolik, že se od své vize nenechali odradit ani oním velkým zklamáním. Přestali sice počítat, ale naději na to, že žijí v poslední epoše světových dějin, si vzít nenechali. Zemřeli a nic. Zemřely jejich děti, zemřely děti jejich dětí a zase nic.

Můj děda si jako adventista už nechtěl pořizovat hrob. Babička už byla opatrnější. Hrob si pořídila a pro jistotu předplatila až do roku 2000. Vyšší číslo si tenkrát snad ani nedokázala představit. V roce 2000 musela naše máma jít lhůtu pronájmu prodloužit...

Zní to podivně? Tomu, že nezemře, věřil i apoštol Pavel. Vzpomínáte na jeho výrok z prvního dopisu Tesalonickým? *My žijí, kteří se dočkáme příchodu Páně, zesnulé nepředejdeme.* (1T 4,15b) Eschatologická naděje byla motorem existence prvních křesťanů. Už více než dva tisíce let zaznívá tímto světem upřímná prosba „Přijď království tvé“ a nic. *Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby co zesnuli naši otcové, všechno zůstává tak, jak bylo od počátku stvoření.* (2 P 3,4) *A že nám Pán ve své trpělivosti poskytuje čas ke spáse?* (2 P 3,15) Copak se na tomto světě něco mění k lepšímu? Tak na co ještě čeká?

Má svůj předem stanovený čas. Nikdo neví, kdy ten den nastane. Neví to ani andělé v nebi, nevěděl to dokonce ani Boží Syn - Ježíš z Nazaretu. Otec to však ví! (Mt 24,36) Ten čas nejde ničím zpomalit, ani urychlit, dokonce ani horlivou evangelizací ne ☺. Nezbyvá, než důvěřovat tomu, který vždy věděl, co dělá. V čase předem stanoveném stvořil svět, v čase předem stanoveném svět spasil a v čase předem stanoveném nastolí své království slávy.

IV. Eliáš se modlí

Mohli byste namítnout, že není lehké uchovat si víru v dešti, když na nebi není ani mráčku. Vězte, že něco podobného nebylo lehké ani pro Eliáše a přesto si svou víru zachoval. Co pro to udělal? Modlil se.

Vystoupil na vrchol hory Karmelu, sehnul se k zemi a vtisknul si tvář mezi kolena. Jinými slovy řečeno, na hoře, kde ještě před několika okamžiky ve slavném souboji porazil čtyři sta padesát pohanských kněží, se nyní soustředěně a úpěnlivě modlí. Z textu se nedozvídáme, jak dlouho jeho modlitební soustředění trvá. Minuty, hodiny, dny? Těžko říct. Jedno však je jisté. Modlí se a pořád nic.

Během modlitby svému mladému služebníkovi říká: „**Vystup a pohled' směrem k moři.**“ Mládenec se na základě této výzvy k němu z vyhlídky vrací jednou, dvakrát, třikrát, čtyřikrát, pětkrát, šestkrát. Pokaždé s konstatováním: „**Nic tam není.**“

Stojí za úvahu, že jej Eliáš hned po prvním zklamání povzbuzuje slovy: „**Opakuj to sedmkrát.**“ Proč sedmkrát? Věděl snad předem, že se mládenec bude ještě muset šestkrát vrátit? Nikoli, přátelé. Číslovka sedm je zde odkazem na Boží stvořitelskou moc a tím i na jeho Stvořitelskou kompetenci, doloženou sedmi dny stvoření. Svému služebníkovi tím v podstatě připomíná, důvěřuj Bohu. Mráček, který vyhlížíme, se objeví tenkrát, když nastane jeho čas. Do té doby nám nezbyvá než se modlit a čekat.

V. Modlitba Eliáše posiluje

K čemu pak modlitba? Přátelé, cílem modlitby není ani tak to, aby hýbala Bohem a světem, jako spíše námi, kteří se modlíme. Modlitba dává novou sílu k životu. Eliášův příběh je toho dokladem.

Zatímco se Achab se při svém čekání na dešť posiluje jídlem a pitím, Eliáše posiluje modlitba. A výsledek? Dovolte malé nahlédnutí na závěr příběhu. **Achab dal zapřáhnout a jel do Jizreelu. Hospodinova ruka byla s Eliášem. Podkasal si bedra a běžel před Achabem, až doběhl do Jizreelu.** Postřehli jste? Eliáš v modlitbách načerpal tolik síly, že tady v závěru našeho příběhu, posilněn modlitbou, s podkasaným pláštěm běží před Achabovým koňským spřežením. *Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého.* (Jak 5,16b)

Moc modlitby však není mocí magickou. Je to moc vztahu. Modlitba je totiž prostředkem ke komunikaci s Bohem a komunikace obyčejně posiluje vztahy. A láska k Bohu pak hory přenáší a nasazuje křídla. Křesťanská modlitba přivádí člověka ke Golgotskému kříži. Ne náhodou je kříž symbolem naděje. Na modlitbě pod křížem si člověk lépe, než kdekoli jinde uvědomuje, že jej Bůh doopravdy miluje a že jeho slibům může plně důvěřovat.

Láska cítí návrat milované osoby. Člověk uchvácený Boží láskou, často i bez znalosti někdy velice krkolomných a složitých výkladů prorocství cítí, že Pán je blízko. Láska je trpělivá. Dokáže čekat a vytrvá i v situacích velice složitých, dokonce i v hodině nejposlednější. *Silná jako smrt láska*, podle některých překladů snad je i silnější.

VI. Eliáš se dočkal, dočkáme se i my

Eliáš se nakonec dočkal. V textu jsme četli: ***Když to bylo po sedmé, řekl, hle, z moře vystupuje mráček, malý jako lidská dlaň... Nebe se zachmuřilo, vítr přihnul mraky a spustil se silný déšť.***

Problém tři a půl roků se vlekoucí ekologické krize byl během chvíle vyřešen. Naděje se stála skutečností. Eliáš ve svém čekání vytrval. Vytrval proto, že se modlil, vytrval proto, že mu Bůh v modlitbě dodával sílu. Vytrval proto, že se vlivem modlitby prohloubil jeho vztah důvěry v Boha a ve slovo jím dané.

Slyšíte hukot deště? Pokud ano, vězte, že nejde o halucinace, ale o hlas srdce, které připomíná slova Ježíšova zaslíbení: „*Ano přijdu brzy.*“ Je to hukot lásky, která už brzy dojde svého naplnění a ukončí vleklou krizi zla na této planetě. Nedovedu si dost dobře představit, jak se to stane, ale věřím, že Ježíš svůj slib už brzy splní a že se na obzoru objeví malý bílý oblak. Na prahu nového roku 2011 se proto s vámi všemi modlím: „*Amen. Přijď již brzy, Pane Ježíši!*“